

Enslev havde nær let højt, da han hørte Samuel sen tale om sin Overbevisning.

»For min Skyld gerne!« sagde han. »Hvornaar ønsker De at fratræde?«

»Ja, De erindrer maaske, at Opsigelsesfristen er tre Dage. Det er en Bestemmelse, De selv i sin Tid forlangte indført i vor Kontrakt. De vilde have Ret, sagde De, til at sætte mig paa Porten, naarsomhelst det passede Dem. Det Udtryk brugte De netop. Jeg anmoder altsaa om Tilladelse til at forlade Bladet i overmorgen.«

Han stak sin uldhaarede Haand indenfor Frakken og fremtog en Konvolut, som han med et ærbødigt Buk lagde paa Skrivebordet.

Enslev havde indtil dette Øjeblik opfattet hans Ord som Skryderi. Samuel sen havde et Par Gange tidligere forsøgt at sætte sin Vilje igennem ved at ymte om at »ville søge sig et taknemligere Virkefelt«. Men Synet af Konvoluten gjorde ham lidt hed om Ørene. Han vidste bedst selv, hvor meget han skyldte denne Mands Forretningsdygtighed.

Alligevel bevarede han sin Ro. »Er det Opsigelsen? Ja, ja, Samuel sen. Hos mig har enhver sin frie Vilje. Altsaa i overmorgen. Farvel!«

Han rakte ham Haanden og lod ham gaa.

Skønt Samuel sen virkelig gik, og han hørte Døren blive lukket, vilde han endnu ikke tro paa, at det